

קונטרס
שיחות
קודש

צפרא די שבועה
פרשת בהעלותך

פירשתי שלח תשפ"ג
♦ גליון ק"ג ♦

החזרת נרות

לעילוי נשמת
הרה"ח רבי בנימין ב"ר
אברהם שמואל ז"ל

נלב"ע
ערב ראש השנה תש"פ

©

מודעה ובקשה
כל זכויות שמורות
למכון נתיבות החסידות

...

להארות והערות אפשר לפנות:

בטל: 0527673016

או במייל:

5701555@okmail.co.il

...

עימוד ועיצוב ע"י

חברקה: 052-7134988

השיעורים נכתבו בלשונו הבהיר בטוטו"ד
של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
על ידי חרב"ן הרה"צ רבי יצחק טווערסקי שליט"א
יו"ר מכון נתיבות החסידות

♦ ♦ ♦

יצא לאור ע"י מכון נתיבות החסידות להוצאות ד"ת
מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א מספינקא
רחוב דונולו 7 - 11 בני ברק

צפרא רשבתא

כתוב בתורה: ויאמר משה אל ד' למה הרעות לעבדך ולמה לא מצתי חן בעיניך לשום את משא כל העם הזה עלי. האנכי הריתי את כל העם הזה אם אנכי ילדתיהו כי תאמר אלי שאהו בחיקך כאשר ישא האמן את היונק על האדמה אשר נשבעת לאבותיו.

מאין לי בשר לתת לכל העם הזה כי יבכו עלי לאמר תנה לנו בשר ונאכלה, לא אוכל אנכי לבדי לשאת את כל העם הזה כי כבד ממני. ואם ככה את עושה לי הרגני נא הרוג אם מצאתי חן בעיניך ואל אראה ברעתי.

איתא בדברות המגיד לכאורה צריכים אנו להבין מה קרה כאן, הלא בני ישראל מבקשים לאכול בשר ומה הבעיה של משה רבינו לספק להם את משאלתם, הלא אם מן שזה משהו מלמעלה סידר להם ארבעים שנה א"כ מה בעיה לתת להם מה שמבקשים. הלא בני ישראל לא ביקשו דבר אסור וכדומה ביקשו לאכול בשר להרגיע את הנפש, ולמה משה רבינו כ"כ נסער מזה, ומוכן לעזוב אותם רק בשביל הבקשה הזאת.

והנה צריך להתעורר על מה ולמה חרד משה החרדה הגדולה הזאת על שאלת ישראל בשר לאכול, עד שהיטיב חרה לו עד מות שאמר הרגני נא הרוג, ואם המן שהוא דבר הבלתי נמצא בעולם הוריד להם בקל, מכל שכן בשר שהוא דבר נמצא בעולם, הלא יחלה את פני אלוקים, יצווה ד' את הברכה אותם בבשר הנמצא אותם ויספיק לאכלם די והותר.

ומתריץ בהקדם הכתוב פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון, לכאורה רצון הוא דבר

בלתי מוגבל ויד הוא דבר מוגבל, ולכאורה היה לו לומר או פותח את רצונך ומשביע לכל חי רצון, או פותח את ירך ומשביע לכל חי ידיו, ומה מונח בשינוי שמתחיל עם רצון וגומר עם יד שזה לכאורה שני דברים אחרים.

אלא נראה לומר שיש כמות ויש איכות, אצל הקב"ה יש רק איכות ובעולם הזה עם כל הלבושים יש רק כמות, משה רבינו רצה לעלות את בני ישראל שיחיו בכל דבר עם האיכות ולא עם הכמות, ולכן נתן להם מן שזה משהו איכותי ולא כמותי, ובאיכות שזה למעלה ברוחניות שם יש לך הכל מה שאתה רק רוצה, כלומר אדם שרצה בשר יש לו שתי אפשרויות או לקבל בשר ממש ביד שזה כמות ולא איכות או לקבל מן שזה איכותי ביותר ושם אתה יכול להרגיש טעם בשר ומה עוד שאתה רוצה.

השפ"א אומר השבוע וכי חפץ הקב"ה שיבוא אדם לעלמא דקשוט בכרס מלאה ש"ס ופוסקים, כלומר תלוי איך מסתכלים על כל דבר, אדם שמחפש וחי כמות אז באמת הוא מכין את עצמו בעולם הזה עם ש"ס ופוסקים כדי שיהיה לו במה לעלות למעלה, אבל הקב"ה לא מחפש כמות אלא איכות ולכן הקב"ה לא צריך את הלימוד שלך אלא הכוונה שלך הפנימיות שלך שזה איכותי ולא כמותי.

כמות לא משנה את האדם איכות משנה את האדם. מסופר שהיה יהודי חסיד חב"ד שהזמין כרטיס נסיעה מניו יורק לסין ביום ראשון בבוקר, היהודי הזה הכין את עצמו כדבעי לנסיעה ארוכה עד לסין, וכשהגיעו הזמן אמרו לכולם שיש תקלה במטוס ואין אפשרות להשיג מטוס חלופי ולכן הטיסה נדחתה למחר באותו שעה. אבל היות שאתם כבר פה אז החברה נתנה לכולם שוברים שיוכלו ללכת לבית מלון הכי קרוב ולישון שם עד מחר על חשבונם. ואכן כולם מייד נסעו לתפוס מקום באחד מהמלונות עד מחר.

אבל אותו יהודי עשה חשבון לעצמו שהמלון לא כשר ולא יהיה לו מנינים לתפילות ולכן כדי לו לנסוע הביתה שזה נסיעה של חצי שעה ויחזור מחר לנסיעה הקרובה. אבל פתאום נזכר שיש רבי יהודה החסיד שאומר שאדם שיצא מביתו כדי לנסוע אסור לו לחזור, וחייב לבצע את הנסיעה, ולכן יש לו בעיה לחזור הביתה אבל מצד שני יש לו בעיה ללכת לבית מלון, ולא ידע מה לעשות והחליט להתקשר לרבו כ"ק אדמו"ר מחב"ד זצ"ל לשאול חוות דעתו.

מיד התקשר לרב חודקוב והסביר לו את השאלה, ואמר לו שמיד ייכנס לרבי לשאול ויתקשר בחזרה לעדכן מה התשובה. והיהודי חיכה בסבלנות לטלפון. ואחרי

עשר דקות הרב חודקוב מתקשר בחזרה ואומר לו שהרבי אמר ללמוד פרק בתניא ואחרי זה הוא יכול לנסוע הביתה.

כי ברגע שלומדים פרק בתניא אדם נהיה משהו אחר וזה כבר לא אותו האדם ולכן האדם החדש לא תכנון כלל נסיעה והוא יכול לחזור הביתה. וזה כנ"ל אדם שהולך בכמות לא משתנה כלל, אבל אדם שהולך עם איכות משתנה כל הזמן.

וזה מה שהיה כאן בפרשה, משה רבינו הכניס לבני ישראל ארבעים שנה לחיות באיכות ולא בכמות, ולכן נתן להם מן שזה מאכל רוחני איכותי, ושם בעצם היה להם מה שרצו גם בשר גם דגים וכל מטעמים, אבל בני ישראל רצו משהו אחר לגמרי הם לא קלטו מה משה רבינו רוצה מהם ורצו כמות בשר ממש שיהיה כריספי כמו שצריך, ולכן אמר משה רבינו אם ככה אני מוכן לעזוב אותם, כי אני מדבר כאן כבר ארבעים שנה ואם הם לא קולטים אז אני הולך מכאן.

ונבוא לביאור הפסוקים שבפרשה שלפנינו, כי הנה משה רבינו ע"ה לגודל שלימתו ותכלית דביקותו באלוקינו, והיותו רועה נאמן לצאן קדשים שה פזורה ישראל, אשר כמה פעמים מסר נפשו עליהם, שקד בחכמתו על תקנת ישראל, בהצטרכו להמשיך להם שפע ומזון לקיום נפשם, לא היה מסתפק בהמשכו להם מזון המצטרך להם לקיומם לבד שהוא מבחינת היד הנ"ל, אבל השתדל בכל אמצעותיו להמשיך להם מזונם מרצון העליון רעווא דרעווין ממקום קדוש יתהלך, לכן מזון רוחני לחם אבירים נבלע באיברים, ולא היה בו שום מותרות אשר ידיחהו הטבע לחוץ, וגם לאשר שנמשך מבחינת רצון אשר בו נכללו כל מיני טובות הנ"ל, לכן היה מתהפך לכל מיני מטעמים כאשר תאוה הנפש הישראלית ושווה הוא לכל נפש כמו שנתבאר לעיל, כי בבחינת הרצון נכלל כל הטובות וההצטרכות דבר לא יעדר.

וזה שכתוב ויחר אף ד' מאוד ובעיני משה רע, ר"ל שחרה למשה רבינו ע"ה, שאחר גדולת רוממת רוח הקודש שהיה בו במדריגה עליונה, יצטרך להמשיך להם שפע הבשר מבחינת היד לבד ולא מבחינת הרצון, להיותם בלתי מוכנים לקבל שפעו הקדוש, ומה גם בשר שאין זה מקום מדתו, וכמעט ירידה היא לו, ולכן חרה לו היטיב.

ואמר למה הרעת וכו', האנכי הריתי וכו', בחינת הנקבה, הלא לא כן הוא, אם כן מאין לי בשר לתת כו' לא אוכל וכו' כי כבד הדבר ממני, ר"ל הדבר הזה להמשיך להם בשר מבחינת יד הוא דבר כבד אצלי, ר"ל הדבר הכבד היורד למטה בטבעי, כן הדבר הזה הוא ירידה עלי, ואם ככה את עושה לי, ר"ל שאהיה מוכרח לירד בבחינת נקבה

ולהמשיך להם מבחינת יד כנ"ל, הרגני נא הרוג, כי המות טוב לי משארד ממדתי שאני בה, לבחינת יד שהיא נקבה בקבלת השפע כנ"ל.

איתא בחברותא (163) אי אפשר להכריח את האדם שהוא יימשך אחרי עבודה זו, באותו המובן ובאותו המצב כפי שכל אחד עובד במדרגתו הוא, מפני שיש מדרגות רבות ואם לא עולים על מדרגה ראשונה לא יכולים לעלות על המדרגה האחרונה. כמו בכל בית, אי אפשר לדחוף, אם אני רוצה לעלות לקומה השלישית אז אני לא יכול לעשות קפיצה אחת, כך אי אפשר לי להשיג את השיג שלימות. את מציאות הצדיק הנעלם במדרגה שהוא כבר נמצא בה של הקומה השלישית, אבל אני יכול להשיג אותו ולהבין אותו ולהיות מקושר איתו אם באתי לידי הכנעה ועשיתי פסיעה להתאמן ולבטל את עצמי במדרגה אחת.

כמובן שביטול עצמי מדרגה אחת יכול להיות כאשר אני מכיר את ערכו של הצדיק ואת מציאותו ובכל הנפילות שיש לי אין לי כל בושא לגלות את עצמי לפניו. הכוונה של ערך הוא כמו שדברנו מקודם שיש כמות ויש איכות, לדוגמא אדם יש לו קילו ברזל וקילו נוצות בכמות הם אותו דבר אבל באיכות זה משהו אחר לגמרי. אותו דבר אדם שהולך עם כמות זה כלום, לעומת זאת אדם שהולך עם איכות זה משהו אחר לגמרי.

באמת, איך אדם יכול לגלות את חטאיו ואת נפילותיו לזולת, זה באמת אי אפשר לגלות, מפני שאם הוא יגלה אזי הזולת ילך ויפרסם וילכלך את האדם הזה שהוא מספר לו את כל מהותו ואת כל נפילותיו. ובאמת אסור לספר לאדם אחר. אם כן, איך אדם בכל זאת יכול לשתף במצבים שעוברים עליו את כל נפילותיו, כאביו ומהותו.

אם הוא פוגש את הצדיק הזה שהוא כבר זכה לעלות לקומה השלישית, שלוש זה מחשבה דיבור ומעשה, כלומר אדם שעוד לא עולה לכיוון מחשבה הוא עדיין עסוק בכמות ולא באיכות, וברגע שאדם עובר למחשבה הוא נמצא באיכות, וזה הצדיק אמת שנמצא בקומה השלישית שזה מחשבה שזה איכות.

אם הוא פוגש את הצדיק הזה שהוא כבר זכה לעלות לקומה השלישית, זה אומנם קומות של אין סוף, אבל נגיד שהצדיק כבר הגיע לקומה השלישית, זאת אומרת שהוא בא כבר לבחינת תום של יעקב אבינו, שהוא היה בבחינת המדרגה של הקומה השלישית, ושם יש כבר את כל הבחינות השלימות.

כי בקומה זו, אדם יכול להשיג את כל שלימות הוויה, הוא יכול לבוא שם לכוחות ההשתלבות, לשלב את מציאות הויה בדרגתו ובבחינה שבה הוא נמצא לפי המדרגה של עבודתו.

ומי שאכן זוכה להתחיל את אותה העבודה של הצדיק אמת, זאת אומרת שהצדיק כבר במדרגות כאלה של הקומה השלישית שהוא יכול כבר לשלב את הויה, זאת אומרת שהוא יכול להילחם עם עמלק. ולצדיק אמת זה יכול לספר לו את כל מהותו.

